

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 04.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **1934** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 84, ал. 4 във вр. чл. 78, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба, депозирана от адв. К. С., САК – пълномощник на М. А. Р., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН] с постоянен и настоящ адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Решение № 7081 от 17.06.2022 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на основание чл. 78, ал. 5 във вр. 17, ал. 4 във вр. чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ му е отнет предоставен с Решение № 1217 от 19.04.2021 г. на заместник председател на ДАБ - МС хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и несъответства на целта на закона. Релевират се аргументи за нарушено право на участие на жалбоподателя в административното производство, довело и до необоснованост на административния акт. Твърдят се нарушения на права, защитени от КЗПЧОС, и най-вече на ефективно упражняване на правото на защита, доколкото административният орган се е позовал единствено на издадената заповед за налагане на принудителни административни мерки по ЗЧРБ, без да е посочил конкретните фактически основания, въз основа на които е приел, че жалбоподателят представлява опасност за националната сигурност. Аргументирано е становище за противоречие с разпоредбите на Директиви 2013/32 и 2011/32 и Решение от 22.09.2022 г. на СЕС по

дело С-159/2021 по отправено преюдициално запитване от Унгарски съд.

В съдебното заседание жалбоподателят лично и процесуалният му представител адв. С. поддържат направеното искане в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Поставят акцент върху допуснатите нарушения на административно производствените правила, ограничили съществено правото на лично участие, а и на ефективна защита на чуждия гражданин.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител, оспорва жалбата и излага мотивирано становище за нейната неоснователност. Не претендира разноски.

Настоящият състав на Административен съд – София – град, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид становището на страните, съобразно правомощията си по чл. 168 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Жалбоподателят М. А. Р. е гражданин на Сирийска арабска република (С.). Роден е на 01.01.1991 г. в [населено място], област Идлиб. По вероизповедание е мюсюлманин, сунит. Влязъл е нелегално на територията на РБългария през м. декември 2020 г. през зелена граница с Република Турция. Със Заповед № УРИ 5392 ПАМ – 1357 от 14.12.2020 г., издадена от началника на отдел „Миграция при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) при Министерство на вътрешните работи (МВР) е настанен, на основание чл. 44, ал. 1 и ал. 13 от Закона за чужденците в Република България, краткосрочно - за срок от 30 календарни дни, в обособено звено на Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към дирекция „Миграция“ – МВР, с цел провеждане на действия по първоначална идентификация, а с Решение № 1596 от 19.01.2021 г. - в Регистрационно - приемателен център - [населено място].

На 19.01.2021 г. е подал молба за закрила в СДВНЧ – Любимец - Дирекция „Миграция“, заведена с вх. № 105450 – 138 от 12.01.2021 г., а в Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС) - с рег. № УП-16642. Личните данни на чужденеца, за целите на производството по предоставяне на международна закрила, са установени с Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липса на валидно издадени документи за самоличност от държавата по произход. С търсеция закрила в присъствието на преводач от арабски език е проведено лично интервю на 03.02.2021 г. (л. 58 – л. 61).

С Решение № 1217 от 19.04.2021 г. (л. 50 – л. 52) на зам. председателя на ДАБ – МС е прието, че по отношение на жалбоподателя М. А. Р. са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – може да бъде изложен на реална опасност от тежки заплахи срещу живота и личността му, дължащи се на безогледното насилие в родината му на произход, поради продължаващия въоръжен вътрешен конфликт. На това основание му е предоставен хуманитарен статут.

Със Заповед № 3-1479 от 25.06.2021 г. (л. 49), издадена от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), въз основа на отразена допълнително представена информация в Доклад рег. № Т-6-2983 от 25.06.2021 г., на жалбоподателя са наложени, на основание чл. 42, ал. 1, т. 2 и ал. 2 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, принудителни административни мерки – експулсиране, отнето му е правото на пребиваване в Република България, като му е наложена и забрана за влизане и пребиваване на територията на държави членки на Европейския съюз за срок от 5 (пет) години. Заповедта е изпратена на директора на РПЦ – Х., където е бил настанен чуждият гражданин в хода на провежданото производство по предоставяне

на международна закрила.

С Докладна записка от 06.07.2022 г. директорът на РПЦ – Х. е предложил на председателя на ДАБ – МС да образува административно производство по отнемане на предоставената международна закрила по повод издадената заповед на председателя на ДАНС (л. 48).

Заповедта на председателя на ДАНС е връчена на жалбоподателя в присъствие на заклет преводач на 29.06.2021 г. в СДВНЧ – Б. (л. 39). В представената за целите на настоящото производство информация от председателя на ДАНС е отразено, че заповедта за налагане на принудителни административни мерки по ЗЧРБ е обжалвана по съдебен ред от жалбоподателя и е потвърдена с влязло в сила на 01.10.2021 г. Решение № 14 по административно дело С - 17/2021 г.

В административното производство за отнемане на предоставения на жалбоподателя хуманитарен статут са предприети действия за установяване на местопребиваването му – отправено е официално запитване до Главна дирекция „Гражданска регистрация и административно обслужване“ при Министерство на регионалното развитие и благоустройството (л. 46 – писмо изх. № РД11-1983 от 06.08.2021 г.). Установено е, че М. Р. е регистриран в [населено място],[жк], бл. № 302, вх. Б, ет. 4, ап. 17 (л. 45). На този адрес на 11.08.2021 г. му е изпратено Съобщение за образуването административно производство, на основание чл. 78, ал. 1 във вр. чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, и покана за провеждане на интервю на 24.08.2021 г. в 11:00 ч. в РПЦ – Х. (л. 44). В съобщението е посочено, че при невъзможност да се яви лично на посочената дата и час, може да изпрати писмени възражения до датата на интервюто. Съобщението е изпратено с известие за доставяне като препоръчана пратка (л. 41) и е върнато като непотърсено (л. 40). В Констативен протокол от 24.08.2021 г. (л. 42) интервюиращ орган на ДАБ – МС е отразил неявяването на чуждия гражданин за провеждане на насроченото интервю.

С писмо от 18.08.2021 г. (л. 43) директорът на РПЦ – Х. при ДАБ – МС е потърсил съдействие от директора на Специализирана дирекция „М“ при ДАНС за предоставяне на информация влязла ли е в сила заповедта на председателя на ДАНС, с която на жалбоподателя М. Р. са наложени принудителните административни мерки по ЗЧРБ. В представения отговор от 21.09.2021 г. (л. 39), заведен с вх. № 3070 от 04.10.2021 г. в ДАБ – МС, е посочено, че Заповедта е връчена на лицето от служител на Дирекция „Миграция“ и че към момента е образувано съдебно производство пред Административен съд – София – град по жалба на М. Р..

Изискана е официална информация и от директора на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи с писмо от 27.01.2022 г. (л. 36) - дали към този момент гражданинът на С. М. Р. е настанен в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“. С писмо рег. № 536400-4572 от 04.02.2022 г. директорът на Дирекция „Миграция“ е уведолил директора на РПЦ – Х., че жалбоподателят М. Р. е настанен на 29.06.2021 г. в СДВНЧ – С. с бадж № 26127 (л. 34).

С писмо рег. № М-6212 от 21.03.2022 г. (л. 33) директорът на Специализирана дирекция „М“ – ДАНС, на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от Закона за Държавната агенция „Национална сигурност“, е уведолил председателя на ДАБ – МС, че ДАНС разполага с информация по отношение на гражданина на С. М. А. Р., [дата на раждане], регистриран в РПЦ – Х., че представлява заплаха за националната сигурност и възразява да му бъде предоставена закрила на територията на РБългария.

С писмо от 28.03.2022 г. е потърсено съдействие от директора на РПЦ – С. за

определяне на служител, който в присъствието на преводач от арабски език да осъществи контакт с жалбоподателя в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР – С. и да приеме писмените му възражения относно образуваното административно производство по отнемане на предоставения хуманитарен статут (л. 32).

Към преписката са приложени - саморъчно писмено възражение на арабски език от 29.03.2022 г. от жалбоподателя М. Р. (л. 31) и превод на български език (л. 29 – л. 30). Във възражението е отразено, че по време на престоя в СДВНЧ - [населено място], жалбоподателят ежедневно е контактувал със служители на службите, които са се интересували от живота му в С. и дейността на активните към този момент терористични групировки. По време на тази комуникация, жалбоподателят е заявил, че е работил в благотворителна организация, за което е представил и документи, след което е отразил, че е бил уведомен от тези служители, че представлява заплаха за националната сигурност и трябва да напусне РБългария. Посочил е, че не е имал проблеми за времето на престоя си в България и е спазвал и уважавал законите, но е узнал, че за него е подаден донос от лице, което се намира във Федерална Република Германия с имена Ф. А..

В мотивите на оспореното в настоящото производство Решение № 7081 от 17.06.2022 г. (л. 25 – л. 28) на председателя на ДАБ – МС е прието, че постъпилите нови данни – издадената заповед от председателя на ДАНС, с която са наложени принудителни административни мерки по ЗЧРБ спрямо жалбоподателя, поради наличието на информация, че същият представлява опасност за националната сигурност, са релевантни към хипотезата на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ и представляват основание за преразглеждане на предоставения му хуманитарен статут. Посочено е, че контролната дейност по отношение статута на пребиваващите в Република България чужденци се осъществява от ДАНС - специализиран орган с изключителна компетентност по осъществяване на функциите по разкриване, предотвратяване, пресичане и неутрализиране на заплахите за националната сигурност (чл. 2, ал. 1 от ЗДАНС). Изложени са аргументи и за липса на основания за приложение на принципа „забрана за връщане“, доколкото в конкретния казус относимо е изключението по чл. 4, ал. 4, предл. първо от ЗУБ. Позовавайки се на установените от ДАНС данни за поведението на жалбоподателя на територията на държавата му по произход и преценката им като сериозни основания да се предполага, че същият е заплаха и за националната сигурност и за обществото в РБългария, административният орган е приложил разпоредбата на чл. 17, ал. 4 от ЗУБ, приемайки наличие на предпоставките по чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ за отнемане на предоставения хуманитарен статут на гражданина на С. - М. Р..

Решението не е връчено на жалбоподателя. Позоваването на разпоредбата на чл. 76, ал. 4 от ЗУБ се явява несъответно на събраните данни в хода на административното производство по чл. 78 от ЗУБ, че на 29.06.2022 г. жалбоподателят е бил настанен в СДВНЧ – [населено място] към Дирекция „Миграция“ – МВР, за да се обезпечи изпълнението на наложените му със Заповедта на председателя на ДАНС от 25.06.2021 г. принудителни административни мерки по ЗЧРБ. В представената информация в настоящото производство от процесуалния представител на ответника (л. 82 – л. 82) е посочено, че Решението е изпратено за връчване единствено на адреса, на който жалбоподателят е бил регистриран в [населено място] за периода след предоставяне на хуманитарния статут до връчване на заповедта на председателя на ДАНС за налагане на принудителните административни мерки по ЗЧРБ, но не и на

адреса, на който фактически е пребивавал към момента на постановяване на оспорения административен акт – СДВНЧ – С..

От приложените към жалбата копия на документи – Приемо предавателен протокол от 29.06.2021 г., Протокол от 29.06.2021 г. за приети на съхранение документи за самоличност на настанено в СДВНЧ лице, Заповеди № 5364з-2660 от 22.12.2021 г. и № 5364з-1340 от 22.06.2022 г., издадени от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР и издадената на 22.12.2022 г. Службена бележка от началника на СДВНЧ – С. (л. 9-гръб – л. 12) се установява, че в периода 29.06.2021 г. – 22.12.2022 г. жалбоподателят М. Р. е бил настанен принудително в СДВНЧ – С. до отпадане на пречките за изпълнение на наложените принудителни административни мерки.

В хода на съдебното производство от ДАНС е предоставена, на основание чл. 192, ал. 1 от ГПК, в съответствие с изискванията на Закона за защита на класифицираната информация, информацията, защитена с гриф за сигурност, въз основа на която по отношение на гражданина на С. - М. А. Р. е прието наличие на основанията, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ и са му наложени принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1, т. 1, т. 3 и т. 4 във вр. чл. 42, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗЧРБ с издадената и приложена към настоящото административно производство Заповед № 3 – 1479 от 25.06.2021 г. на председателя на ДАНС (л. 49). Информацията представлява извлечение от цитирания в мотивите на заповедта доклад рег. № Т-6-2983 от 25.06.2021 г. Същата е съхранявана и предоставена за запознаване на страните в съответствие с изискванията на ЗЗКИ и ППЗЗКИ.

Така описаните фактически обстоятелства не се оспорват от страните по делото и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от адресат на оспорения административен акт, с правен интерес от обжалването, доколкото с властническото волеизявление се засягат пряко и неблагоприятно законни права и интереси на жалбоподателя. Нередовното връчване на оспореното Решение и неправилното позоваване на административния орган на разпоредбата на чл. 76, ал. 4 от ЗУБ, даде основание на съда да приеме жалбата за допустима.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е издадено от компетентен орган по чл. 78, ал. 6 във вр. чл. 48, ал. 1, т. 1, предложение трето от ЗУБ, в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът счита, че решението съдържа фактическите и правни основания за издаването му. Спазени са и процесуалните изисквания и гаранции за лично участие на засегнатото лице в образуването, на основание чл. 78, ал. 1 от ЗУБ, административно производство по отнемане на предоставения му хуманитарен статут. Макар и да не е проведено лично интервю с жалбоподателя, на същия е предоставена предвидената с нормата на чл. 78, ал. 3 от ЗУБ процесуална възможност да изложи писмено всичките си възражения на езика, който владее, а след това същите са анализирани заедно с останалите данни при постановяване на административния акт, въз основа на приложения превод на български език.

Както в мотивите на оспореното Решение, така и в съобщението, с което жалбоподателят е уведомен за образуването по чл. 78, ал. 1 от ЗУБ, са изложени конкретните фактически основания – наличие на данни и информация, че с действията си може да постави в опасност националната сигурност и обществото.

Коректно е позоваването на административния орган на издадения административен акт от председателя на ДАНС – заповедта, с която на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, са наложени принудителните административни мерки, предвидени в чл. 39а, ал. 1, т. 1, т. 3 и т. 4 от ЗЧРБ – „експулсиране“ и свързаните с него, съгласно чл. 42, ал. 2 във вр. ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ - „отнемане правото на пребиваване в Република България“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държави членки на Европейския съюз за срок от пет години“. Председателят на ДАБ - МС се е позовал и на актуалното към момента на провеждане на административното производство по чл. 78 от ЗУБ становище на ДАНС от 21.03.2022 г., в което е посочено изрично, че се възразява на чужденеца да бъде предоставена международна закрила на територията на страната, именно поради наличните данни, че представлява заплаха за националната сигурност и за обществото.

Според настоящия съдебен състав, неизлагането в цялост на фактическите данни, отразени в доклада на специализирана Дирекция „Г“ на Държавна агенция „Национална сигурност“, в мотивите на оспореното в настоящото производство Решение на председателя на ДАБ – МС, не представлява нарушение на административно – производствените правила, предпоставящо необоснованост на административния акт, ограничаващо ефективното упражняване правото на защита на засегнатия чужденец.

Процедурата по отнемане на предоставената субсидиарна закрила е надлежно проведена в съответствие с изискването на съображение 49 от Преамбюла на Директива 2013/32/ЕС и чл. 45, § 1 от същата, съгласно които държавите - членки следва да се убедят, че лицата, които се ползват от международна закрила са надлежно уведомени за евентуалното преразглеждане на техния статут и тези лица имат възможност да изложат своите възгледи преди органите да вземат обосновано решение за отнемане на предоставения им статут. Не е допуснато и ограничение при упражняване на правото на защита на жалбоподателя. Същият е надлежно представляван както в настоящото съдебно производство от избран от него процесуален представител, така и в съдебното производство, в което са оспорени наложените му принудителни административни мерки по ЗЧРБ.

В т. 50 на цитираното в жалбата Решение на СЕС от 22.09.2022 г. по дело С – 159/2021 г. е посочено, че : *„задължението прогласено в член 23, параграф 1, втора алинея, буква б) от Директива 2013/32, е предвидено да се прилага само когато правото на достъп до досието на заинтересованото лице е било ограничено на някое от упоменатите в тази разпоредба основания като се припомни, че правото на защита не е абсолютно и че произтичащото от него право на достъп до преписката може да бъде ограничено след претегляне от една страна, на правото на добра администрация и правото на ефективни правни средства за защита на заинтересованото лице, и от друга, интересите, изтъкнати, за да се обоснове неразкриването на данни от досието на това лице, особено когато тези интереси са свързани с националната сигурност (виж в този смисъл Решение от 4 юни 2013 г., т. 54, 57 и 64 ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363)“*, а в т. 51 е уточнено, че: *„Предвид необходимостта да се зачита член 47 от Хартата, това претегляне все пак не може да води до пълно лишаване от ефективност на правото на защита на заинтересованото лице и до изпразване от съдържание на правото на обжалване, предвидено в член 45, параграф 3 от Директива 2013/32, по специално, ако на това лице или евентуално на съветника му не бъде съобщено поне съдържанието по*

същество на мотивите, на които се основава приетото спрямо него решение.“

Приведено към конкретиката на настоящия казус, информацията, послужила като основание за налагане на принудителните административни мерки по ЗЧРБ със заповедта на председателя на ДАНС, която е предпоставила образуването и на производството по чл. 78 от ЗУБ, е предоставена на съда, а на процесуалния представител на жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с нея, при спазване изискванията на Закона за защита на класифицираната информация и Правилника за прилагането му. Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че административното производство е проведено при спазване на процесуалните правила, а издаденият административен акт не страда от твърдяната в жалбата необоснованост, поради невъзпроизвеждането на нормативно защитената чувствителна за националната сигурност информация, на която се е позовал председателят на ДАНС, за да упражни правомощието си по чл. 44, ал. 1 във вр. чл. 39а, ал. 1, т. 1, т. 3 и т. 4 във вр. чл. 42, ал. 2 и ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Оспореният административен акт, издаден от председателя на ДАБ – МС отговаря и на изискванията на материалния закон и неговата цел.

Според разпоредбата на чл. 17, ал. 4 от ЗУБ предоставен хуманитарен статут се отнема, когато се установи наличие на някое от предвидените основания в чл. 12, ал. 2 или чл. 13, ал. 1, т. 6 и т. 7 от ЗУБ. В настоящия казус е приложена хипотезата на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ - наличие на сериозни основания да се предполага, че лицето представлява заплаха за националната сигурност и за обществото. Законосъобразно в мотивите на оспорения акт е посочено, че установяването на релевантните фактически обстоятелства са включени в изключителната компетентност на ДАНС, с оглед правомощията по чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС. Разпоредбата на чл. 17, ал. 4 от ЗУБ задължава председателя на ДАБ – МС да се съобрази и при условията на обвързана компетентност да упражни своите правомощия по чл. 78, ал. 5 и ал. 6 от ЗУБ като издаде решение, с което да отнеме предоставена международна закрила на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че е бил съпричастен към тероризъм и представлява заплаха за националната сигурност. На такива данни се е позовал и председателят на ДАНС при налагане на принудителните административни мерки по ЗЧРБ.

При упражняване на правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1, предл. трето от ЗУБ във вр. чл. 78, ал. 5 от ЗУБ председателят на ДАБ – МС е ползвал отразеното в мотивите на издадената, на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, заповед на председателя на ДАНС и представеното допълнително становище, изискано преди постановяване на оспореното решение. В него изрично е посочено, че „ДАНС възразява“ на жалбоподателя М. Р. да бъде предоставена закрила в РБългария (л. 33). Доколкото председателят на ДАБ – МС не разполага с компетентност да извършва преценка и проверка на информацията, предоставена му от компетентен специализиран орган, чийто основни функции включват дейности за защита на националната сигурност, частичното възпроизвеждане на тази информация в мотивите на оспорения административен акт не води до необоснованост и нарушение на правата и законните интереси на жалбоподателя.

Представената в съдебното производство информация от ДАНС, използвана при налагане на принудителните административни мерки по чл. 39а, ал. 1, т. 1, т. 3 и т. 4 от ЗЧРБ спрямо жалбоподателя, съдържа достатъчно конкретни данни, изложени в хронологична последователност за поведението и действия му на територията на

държавата му на производство. Анализът им позволява да се направи извод, че не са получени от единствен източник, сънародник на жалбоподателя, така както се твърди от него в саморъчните му писмени възражения, депозирани в хода на административното производство, а и при участието му в съдебното заседание. Обосновано въз основа на тази информация е прието наличието и на двете нормативно предвидени в чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ опасности - за националната сигурност и за обществото. Посочено е, че заявените от жалбоподателя данни, относими към бежанската му история са недостоверни, като е пропуснал значими факти от биографията си, свързани с дейността на военни и терористични организации. Отражено е и, че наложените принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1, т. 1, т. 3 и т. 4 от ЗЧРБ са пропорционални на личната степен на обществена опасност на жалбоподателя, доколкото не принадлежи към категория на уязвими лица, по смисъла на § 1, т. 4б от ДР на ЗЧРБ, не е финансово зависим от престоя си в РБългария, и за него са неприложими хипотезите на събиране на семейство (§ 1, т. 1а от ДР на ЗЧРБ).

Не е налице и твърдяното нарушение на правата на жалбоподателя по чл. 2 и чл. 3 от КЗПЧОС. Мотивите на председателя на ДАБ – МС, с които е обосновано оспореното решение са съответни на представеното извлечение от Доклада на Специализирана дирекция „Т“ при ДАНС и съответстват на тълкуването, дадено в т. 2 на постановеното решение на СЕС по дело С – 159/2021. Безспорно предоставената релевантна информация от ДАНС е съобразена с функционалната компетентност на административния орган по чл. 78, ал. 5 от ЗУБ и не е ограничила правомощията му да извърши самостоятелна и обективна преценка на всички релевантни фактически обстоятелства от значение за личното положение на жалбоподателя, преди да вземе решение за отнемане на предоставената субсидиарна закрила в Република България. В този смисъл, са изложените аргументи за семейното положение на жалбоподателя, липсата на данни спрямо него лично или спрямо членове на семейството му да е упражнявано насилие, фактът, че останалите членове на семейството му продължават да живеят в С., въпреки продължаващия въоръжен конфликт и неговото емигриране преди повече от две години.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че обжалваното решение е законосъобразно, постановено при спазване на административно производствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел. Липсата на основания за отмяна на административния акт предпоставя отхвърлянето на жалбата като неоснователна.

Страните не са претендирали разноски, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Р., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН] с постоянен и настоящ адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] депозирана чрез процесуалния му представител адв. К. С., САК, срещу Решение № 7081 от 17.06.2022 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 78, ал. 5 във вр. 17, ал. 4 във вр. чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, е отчет

предоставеният му с Решение № 1217 от 19.04.2021 г. на заместник председател на ДАБ при МС хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: